

1

SKYRIUS

Vėmiau į klozetą, apkabinusi vėsius jo šonus, stengdamasi per garsiai nežiaukčioti.

Į milžinišką marmurinę vonios kambarį skverbėsi mėnesiena, vien jos šviesoje tyliai pasidaviau traukuliams.

Tamlinas nė nekrustelėjo, man pašokus iš miego. O kai kambario tamsą supainiojau su nesibaigiančia naktimi Amarantos požemiuose, kai mane išpylęs šaltas prakaitas atrodė kaip tų fejų kraujas, išlėkiau į vonią.

Jau penkiolika minučių laukiu, kol nustos tąsyti, kol aprims paskutiniai virpuliai, lyg bangelės tvenkinyje.

Uždususi apkabinau klozetą ir skaičiavau įkvėpimus.

Tik košmaras. Pastaruoju metu jie mane persekioja ne tik sapnuose.

Kai grįžome iš po Kalno, praėjo jau trys mėnesiai. Tiek laiko apsi-prantu su nemirtingu kūnu, su pasauliu, mėginančiu vėl susiklijuoti po to, kai Amaranta jį suskaldė.

Susitelkiau į kvėpavimą – įkvėpti pro nosį, iškvėpti pro burną. Dar kartą.

Kai atrodė, kad nebetąso, atsitraukiau nuo klozeto, bet netoli. Tik prie priešingos sienos ir praviro lango, pro kurį buvo matyti nakties

dangus, o vėjelis galėjo glamonėti drėgną lipnų veidą. Atrėmiau galvą į sieną, delnus priplojau prie vėsių marmuro grindų. Tikros.

Štai tikrovė. Likau gyva, aš ištrūkau.

Nebent tai sapnas – tik karštiligiškas sapnas Amarantos požemyje, po kurio vėl nubusiui toje kameroje, ir...

Pritraukiau kelius prie krūtinės. Tikra. *Tikra*.

Be garso tariau žodžius.

Vis kartoju, kol įstengiau ištiesti kojas ir pakelti galvą. Rankas pervėrė skausmas...

Kažkaip sugebėjau taip sugniaužti kumščius, kad nagai kone susmigo į odą.

Nemirtinga jėga – greičiau prakeiksmas, o ne dovana. Įlenkiau arba sulanksčiau visus stalo įrankius, prie kurių tik prisiliečiau pirmąsias tris dienas, kai čia grįžau, ir taip dažnai klupdavau dėl ilgesnių, greitesnių kojų, kad Alisė iš mano kambarių išnešė visas brangenybes (ji ypač raukėsi, kai apverčiau staliuką su aštuonių šimtų metų senumo vaza), ir sudaužiau ne vienas, o *penkerias* stiklines duris visai netyčia, tiesiog per stipriai jas uždarydama.

Atsidususi ištiesiau pirštus.

Dešinė ranka lygi, paprasta. Visai kaip fėjos.

Atverčiau kairę ranką, juodo rašalo sūkuriai, sugerdami kambario tamsą, dengė pirštus, riešą, dilbį iki pat alkūnės. Vidury delno išstatuoruota akis, regis, žvelgė į mane, rami ir gudri it katė, jos pailga lėliukė platesnė nei tądien. Lyg taikytūsi prie šviesos, kaip gyva akis.

Susiraukusi pažvelgiau į ją.

Į tą, kas pro tatuiruotę stebi mane.

Tris mėnesius, kiek čia esu, nieko negirdėjau apie Risą. Nė krepšt. Nedrįsau klausti Tamliino, Liusieno ar dar ko nors – dar netyčia prisišauksiu Nakties Dvaro Didįjį Valdovą, kaip nors priminsiu nelemtą po Kalnu sudarytą sandėrį: viena savaitė kas mėnesį su juo už tai, kad mane išgelbėjo nuo gresiančios mirties.

Net jei Risas per kokį nors stebuklą pamiršo, aš niekaip negalėjau to ištrinti iš atminties. Nei Tamlinas, nei Liusienas ar dar kas nors. Juk tatuiruotė neleidžia.

Net jei Risas... net nebuvo tikras priešas.

Tamlinui – taip. Bet kuriam kitam dvarui – taip. Labai retai kam pavykdavo peržengti Nakties Dvaro sienas ir likti gyvam. Niekas gerai nė nežinojo, kad *buvo* šiauriausioje Pritiano dalyje.

Kalnai, tamsa, žvaigždės ir mirtis.

Bet kai paskutinįsį su juo kalbėjau, praėjus kelioms valandoms po Amarantos mirties, nesijaučiau kaip Risando priešė. Apie tą susitikimą, ką jis tada man sakė, ką jam prisipažinau, niekam nepasakojau.

Džiaukis, kad turi žmogaus širdį, Feire. Gailėkis tų, kurie nieko ne-jaučia.

Sugniaužiau kumštį, uždengiau ištatuiruotą akį. Nuleidau vandenį ir pritipenau prie plautuvės išskalauti burnos, nusiprausti veido.

Troškau nieko nejausti.

Troškau, kad žmogaus širdis būtų pakeista kaip visa kita, paversta nemirtingu marmuru. O dabar tas sudraskytas juodulys liejo į mane savo pūlius.

Tamlinas nepabudo, kai vėl parslinkau į tamsų miegamąjį, jo nuogas kūnas išsiskėtęs gulėjo ant čiužinio. Akimirką gėrėjausi galingais nugaros raumenimis, taip meiliai išryškintais mėnesienos, auksiniais plaukais, suveltais miegant ir mano pirštų, kai mylėjomės.

Dėl jo, viskas dėl jo – dėl jo mielai pražudyčiau save ir savo nemirtingą sielą.

O dabar turėsiu su ja gyventi amžinai.

Ėjau prie lovos, kas žingsnį darėsi vis sunkiau. Patalai jau buvo vėsūs ir sausi. Įsliuogiau po jais, susirangiau nugara į jį, susigūžiau apglėbusi save rankomis. Jis alsavo giliai ir lygiai. Bet fėjos ausys... Kartais abejo-davau, ar tikrai išgirdau jį aiktelint, vos akimirką. Niekada nedrįsdavau paklausti, ar nubudo.

Jis niekada nenusidavė, kai iš miegų pakirsdavau nuo košmarų, nenusidavė, kai kasnakt vemdavau. Jei žinojo ar girdėjo, apie tai neužsimindavo.

Žinojau, kad ir jį išbudina panašūs sapnai ne rečiau nei mane pačią. Kai pirmą sykį taip nutiko, nubudusi mėginau jį prašnekinti. Bet jis nusipurtė mano ranką. Jo oda buvo lipni. Jis pavirto į tą naguotą, raguotą, dantytą žvėrį. Likusią nakties dalį išmiegojo išsidrėbęs kojūgalyje, stebėdamas duris ir langus.

Nuo tada daug naktų šitaip praleido.

Susirangiusi lovoje, užsiklojau iki pat smakro, slėpdamasi nuo nakties vėsos. Be žodžių sutarėme neleisti Amarantai laimėti, nepripažinti, kad ji vis dar mus kamuoja sapnuose, ir ne tik.

Šiaip ar taip, nieko neaiškinti paprasčiau. Nereikia pasakoti, kad, išlaisvinusi jį, išgelbėjusi jo žmones ir visą Pritianą nuo Amarantos, palūžau pati.

Nemanau, kad visos amžinybės užteks man atsigauti.

2 SKYRIUS

— Noriu kartu.

– Ne!

Sukryžiauvau rankas, tatuiruotą plaštaką pakišusi po dešine alkūne, ir kiek plačiau išsižergiau ant plūktinės arklidžių aslos.

– Jau praėjo trys mėnesiai. Nieko nenutiko, o kaimas vos už penkių mylių...

– Ne!

Pro arklidžių duris krentantys ryto saulės spinduliai aukso spalva dažė Tamlino plaukus, jis užsisegė durklų juostą ant krūtinės. Šiurkštus grožio veidas, kaip įsivaizdavau tuos ilgus mėnesius, kol jis dėvėjo kaukę, griežtas, lūpos kietai sučiauptos.

Liusienas, raitas ant obuolmušio žirgo, kaip ir trys kiti fėjų sargybiniai, įspėdamas tyliai papurtė galvą, jo metalinė akis susitraukė. *Neperženk ribų*, regis, sakė jis.

Bet kai Tamlinas žengė prie jau pabalnoto juodo eržilo, sukandau dantis ir išlėkiau paskui jį.

– Kaimui reikia visų pagalbos.

– Mes vis dar medžiojame Amarantos žvėris, – atsakė jis ir vienu grakščiu judesiu įsoko į balną. Kartais pagalvodavau, kad žirgo jam

reikia apsimesti, jog negali bėgti greičiau už jį, jog negyvena viena koja miške. Eržilui pasileidus žingine, žalios akys buvo šaltos kaip ledas.

– Neturiu laisvų sargybinių, kad lydėtų tave.

Stvėriau pavadį.

– Manęs nereikia lydėti!

Tvirtai suspaudžiau odą, trūktelėjau, sustabdžiau žirgą, saulėje plykstelėjo aukso žiedas su žvilgančiu kvadratinio smaragdu man ant piršto.

Tamlinas pasipiršo prieš du mėnesius – tiek laiko kankinuosi svarstydamą apie gėles, drabužius, svečių sodinimą ir maistą. Prieš savaitę per Žiemos saulėgrįžą galėjau atsikvėpti, bet vietoj nėrinių ir šilko turėjau rinkti žalius vainikus ir girliandas. Vis šioks toks atokvėpis.

Trys dienos puotų, linksmybių ir smulkių dovanėlių, po kurių sekė ilga ir gana bjauri iš vienu metų į kitus palydinti ceremonija kalvų viršūnėje ilgiausią naktį, saulei mirštant ir atgimstant. Žiemos šventė amžino pavasario dvare nelabai pataisė mano visai nešventišką nuotaiką.

Į jos kilmės aiškinimus pernelyg nesigilinau, o ir pačios fėjos ginčijosi, ar ji kilo Žiemos, ar Dienos Dvare. Abu dvarai ją laikė didžiausia švente. Žinojau tik tiek, kad teks iškęsti dvejus apeigas: vienas per saulėlydį, pagerbiant senosios saulės mirtį, kai pasipils dovanos, prasidės šokiai ir išgertuvės, kitas auštant – perštinčiomis akimis ir geliančiomis kojomis pasitinkant saulės atgimimą.

Man teko stovėti prieš susirinkusius dvariškius ir žemesniąsias laumes, kol Tamlinas sakė tostus ir sveikinimus. Niekam nedrįsau nė užsiminti, kad tą ilgiausią metų naktį yra ir mano gimtadienis. Vis tiek dovanų gavau sočiai. Be abejo, dar daugiau jų gausiu vestuvių dieną. Kur dėsiu šitiek *daiktų*?

Iki apeigų liko vos dvi savaitės. Jei neištrūksiu iš rūmų, jei nors dieną neužsiimsiu kuo nors kitu, o ne vien leisiu Tamlino pinigus, klausydama veblenimų...

– Prašau. Galėčiau kaimiečiams medžioti, atnešti maisto...

– Nesaugu, – atsakė Tamlinas ir vėl paragino erzilą žingine. Net arklidžių prieblandoje žirgo kailis žvilgėjo lyg tamsus veidrodis. – Ypač tau.

Jis taip sako kaskart, kai dėl to ginčijamės, kai meldžiu leisti joti į gretimą Didžiųjų Fėjų kaimą padėti atkurti tai, ką Amaranta sudegino prieš daug metų.

Nusekiau paskui jį iš arklidžių į giedrą dieną, netoliese ant kalvų želianti žolė bangavo šiurenama vėjelio.

– Žmonės nori grįžti, jie nori turėti namus...

– Tiems patiems žmonėms tu esi dangaus ženklas, pastovumo garantas. Jei kas nors tau nutiktų... – jis nutilo ir sustabdė žirgą prie takelio į rytinį mišką, Liusienas jau laukė už kelių jardų. – Neverta statyti, jei Amarantos padarai užpuls žemes ir vėl viską sugriaus.

– Yra apsauga...

– Kai kurie įsmuko prieš sutaisant apsaugą. Liusienas vakar sumedžiojo penkias nagas.

Atsigręžiau į Liusieną, o šis krūptelėjo. Vakar per vakarienę jis man to nepasakojo. Melavo, kai paklausiau, kodėl šlubčioja. Man užėmė kvapą – ne tik melavo, bet... nagos. Kartais sapnuodavau, kaip jas žudau, kaip tykšta kraujas, kaip vypso gyvatiški veidai, kai vaikėsi mane po mišką.

Tamlinas švelniai pridūrė:

– Jeigu jaudinsiuosi dėl tavęs, negalėsiu nieko padaryti.

– Aš pasirūpinsiu savimi.

Tapusi Didžiąja Fėja, sustiprėjusi ir tapusi greitesnė, tikriausiai įstengčiau pasprukti, jei kas pultų.

– Prašau, dėl manęs, – atsakė Tamlinas, glostydamas tvirtą erzilo sprandą, mat šis ėmė nekantriai prunkšti. Kiti jau ėmė risnoti, pirmieji beveik pasiekė miško paunksmę. Tamlinas smakru parodė alebastro rūmus už manęs.

– Neabejoju, kad pagalbos reikia ir namie. Arba galėtum piešti... Išmėgink reikmenis, kuriuos padovanojau per Žiemos saulėgrižą.

Dvare manęs laukė tik vestuvių planavimas, nes Alisė neleisdavo nė pirštelio pakrutinti. Anaip tol ne dėl to, kas buvau ar turėjau tapti Tamlinui, bet... dėl to, ką padariau dėl jos, jos berniukų, dėl Pritiano. Ir kiti tarnai elgėsi taip pat, kai kurie, sutikę mane koridoriuje, vis dar ašarodavo iš dėkingumo. O piešti...

– Gerai, – atsidusau. Prisiverčiau pažvelgti jam į akis ir nusišypsoti. – Būk atsargus, – nuoširdžiai pasakiau. Šiurpau vien nuo minties, kad jis išjoja medžioti pabaisų, anksčiau tarnavusių Amarantai...

– Aš tave myliu, – sušnabždėjo Tamlinas.

Linktelėjau ir sumurmėjau tą patį, o jis nurisnojo pas tebelaukiantį Liusieną, kuris jau ėmė raukytis. Nežiūrėjau, kaip jie išjojo.

Neskubėdama grįžau pro sodo gyvatvores, linksmai čirškiant paukštukams, po lengvais bateliais gurgždant žvyriui.

Negalėjau pakęsti ryškiaspalvių suknelių, tapusių kasdiene apranga, bet negalėjo to pasakyti Tamlinui – jis tiek jų pripirko ir taip džiaugėsi mane matydamas jas vilkint. Jo žodžiai netoli tiesos. Vos apsivilkčiau kelnes ir tuniką ir vietoj papuošalų užsisegčiau ginklus, per visą šalį pasklistų žinia. Todėl vilkėjau suknius ir leidau Alisei pinti plaukus, kad šio dvaro gyventojai turėtų šiek tiek ramybės.

Tamlinas neprieštaravo, kad ant brangakmeniais nusagstyto diržo segėčiau durklą. Abu man padovanojo Liusienas: durklą kelis mėnesius prieš Amarantą, diržą – netrukus po jos žūties, kai nuolat ėmiau nešiotis tokius ginklus. *Jei jau vaikštai iki dantų apsiginklavusi, bent dailiai atrodyk*, pasakė jis.

Abejoju, ar net per šimtą metų taikos vieną rytą neprisisegčiau peilio.

Per šimtą metų.

Turiu šimtų šimtų metų. Tūkstančius metų su Tamlinu šioje gražioje ir ramioje vietoje. Galbūt kaip nors pasveiksiu. O gal ir ne.

Sustojau prie laiptų, vedančių į rožėmis ir gebenėmis apaugusius namus. Pažvelgiau dešinėn – į rožyną ir langus už jo.

Grįžusi vienintelį kartą užėjau į savo senąją tapybos studiją.

Šitiek paveikslų, piešimo reikmenų, tuščių drobių, laukiančių, kol pripildysiu jas pasakojimų, jausmų ir svajonių... Negalėjau to išverti.

Vos po kelių akimirku išėjau ir nebegrižau.

Nustojau dėtis galvon spalvas ir tekstūras, apskritai jomis domėtis. Vos prisiversdavau pažvelgti į rūmuose kabančius paveikslus.

Pro atviras duris meilus moteriškas balsas suringavo mano vardą, ir įtampa šiek tiek nuslūgo.

Jantė. Aukštoji kunigė, Didžiųjų Fėjų didikė, Tamlino vaikystės draugė, apsiėmusi padėti suplanuoti vestuvių šventę.

Ir mudu su Tamlinu ėmusi garbinti lyg dievus, palaimintus ir išrinktus paties Katilo.

Aš nesiskundžiau – juk Jantė pažįsta visus dvariškius ir anapus dvaro. Ji sukiodavosi netoliese per renginius ir vakarienes, kuždėdavo apie susirinkusiuosius, vien jos dėka ištvėriau linksmąjį Žiemos saulėgrįžos sukuri. Ji vadovavo visoms apeigoms, o aš mielai jai leidau rinktis, kokiais vainikais ir girliandomis puošti rūmus, kokie įrankiai prie kokio patiekalo dera.

O toliau... Nors už visus mano drabužius mokėjo Tamlinas, juos išrinkdavo Jantės akis. Ji buvo tautos širdis, išventinta vesti iš nevilties ir tamsos.

Kaipgi galėjau tuo abejoti? Tačiau mane užplūsdavo siaubas, kai Jantė dvaro šventykloje turėdavo priimti piligrimus ir mokinius. Bet šiandien geriau leisti laiką su ja nei vienai.

Suėmusi perregimą aušros rausvumo suknią, marmuro laiptais užkopiau į rūmus.

Kitą kartą, pažadėjau sau, įtikinsiu Tamliną mane pasiimti į kaimą.

– Ak, negalima *jos* sodinti greta jo. Jiedu sudraskys vienas kitą į skutelius ir iškravins visas staltieses.

Po šviesiu pilkšvai melsvu gobtuvu Jantė suraukė kaktą, o skirtingas mėnulio fazes vaizduojanti tatuiruotė išsikraipė. Ji išbraukė vardą, vos prieš akimirką užrašytą svečių sodinimo schemeje.

Kambaryje tapo tvanku, nors pro atvirus langus dvelkė vėjas. Tačiau ji nenusivilkė storo apsiausto su gobtuvu.

Aukštosios kunigės visada dėvėjo plevenančius, dailiai suklostytus apsiaustus, nors nė iš tolo nepriminė matronų. Dangaus žydrumo, skaidrių, tobulai ovalių sidabre įsodintų akmenų diržas išryškino liekną liemenį. Ant gobtuvo – priderinta karūnelė: grakšti sidabro juostelė su dideliu akmeniu per vidurį. Po ja – sulankstytas šydas, kuriuo galima užsidengti kaktą ir akis, kai reikia melstis, maldauti Katilą ir Motiną, ar tiesiog pagalvoti.

Sykį Jantė pasirodė nuleistu šydu, buvo matyti tik nosis ir putlios, goslios lūpos. Katilo balsas. Man pasirodė labai nejauku, kad, vos uždengus viršutinę veido dalį, žvitri, gudri moteris virsta lėle. Laimė, šydas beveik visada būdavo sulankstytas po karūnelę. Retsykiais ji visišškai nusiimdavo gobtuvą, tada saulė žaisdavo jos ilguose susiraičiusiuose auksiniuose plaukuose.

Ant dailiai sutvarkytų nagų žybčiojo sidabro žiedai. Jantė užrašė dar vieną vardą.

– Kaip koks žaidimas, – pasakė ji, iškvėpdama pro riestą nosytę. – Visos figūrėlės varžosi dėl galios ir valdžios, jei reikia, nesibodi ir kraujo pralieti. Tau turbūt nelengva prisitaikyti?

Šitoks grožis ir turtai, tačiau laukinės širdys. Didžiosios Fėjos – tai ne mekenantys mirtingųjų pasaulio didikai. Jei jos susikibdavo, kuri nors *būtinai* likdavo sudraskyta į kruvinus skutelius. Tiesiogine prasme.

Kadaise virpėdavau vien kvėpuodama tuo pačiu oru kaip jie.

Sugniaužiau kumščius, paslėpdama odoje įrėžtas tatuiruotes.

Dabar galėčiau kovoti kartu su jais. Tik dar nebandžiau.

Mane per daug stebėjo, sekė ir vertino. Kodėl Didžiojo Valdovo nuotaka turėtų mokytis kovoti, jei pasiekta taika? Kai nepagalvojusi apie tai prasitariau per vakarienę, būtent taip samprotavo Jantė. Tamlinas garbingai palaikė abi puses: išmokčiau apsiginti, bet... pasklistų gandai.

– Žmonės ne ką geresni, – pagaliau pasakiau jai. Jantė kone vienintelė iš naujųjų mano palydovų neatrodė pernelyg išgąsdinta, todėl, kad palaikyčiau pokalbį, prasitariau: – Mano sesuo Nesta turbūt kuo puikiausiai pritaptų.

Ji pakreipė galvą, saulės šviesoje suspindo mėlynas akmuo ant gobtuvo.

– Tavo mirtingieji giminaičiai atvyks?

– Ne.

Man nė mintis nešovė jų kviesti – nenorėjau, kad jie pamatytų Pritianą. Ir kuo aš tapau.

Ji pabarbeno į stalą ilgu plonu pirštu.

– Juk jie gyvena prie pat Sienos, tiesa? Jei tau svarbu, kad jie dalyvautų, mudu su Tamlinu užtikrintume saugią kelionę.

Per sykiu praleistą laiką papasakojau jai apie kaimą, namus, kur dabar gyvena seserys, apie Isaką Heilą ir Tomą Mandrėjų. Neįstengiau paminėti Klerės Bedok ir to, kas nutiko jos šeimai.

– Nors ir atsilaikytų, – pasakiau, gindama šalin prisiminimą apie žmonių merginą ir tai, kas jai nutiko, – Nesta nekenčia jūsų padermės.

– *Mūsų* padermės, – pataisė Jantė. – Juk apie tai jau kalbėjome.

Tik linktelėjau.

O ji kalbėjo toliau:

– Mes seni ir klastingi, mėgstame kapotis žodžiais it kardais. Kiekvienas žodis iš tavo lūpų, kiekviena frazė bus vertinama ir galbūt panaudota prieš tave, – lyg mėgindama sušvelninti įspėjimą, pridūrė: – Pasisaugok, poniai!

Ponia... Kokia nesąmonė. Niekas nežinojo, kaip mane vadinti. Aš negimiau Didžiaja Fėja.

Buvau sukurta, prikelta ir apgyvendinta naujame kūne septynių Pritiano Didžiųjų Valdovų. Kiek žinojau, nebuvau Tamlino pora. Tarp mudviejų kol kas neužsimezgė poros ryšys.

Tiesą sakant, auksaplaukė, žydraakė, subtilių bruožų, liauno kūno Jantė atrodė panašesnė į Tamlino porą. Jam lygi. Sąjunga su Tamlinu – Didysis Valdovas ir Aukštoji kunigė – aiškiai rodytų galybę mėginantiems grasinti mūsų žemėms. Be to, užtikrintų valdžią, kurios Jantė neabejotinai trokšta pati.

Didžiųjų Fėjų kunigės vadovauja apeigoms ir ceremonijoms, rašo istoriją ir legendas, pataria valdovams ir valdovėms didžiuose ir mažuose reikaluose. Nebuvau mačiusi jokių jos burtų, bet kai to paklausiau Liusieno, šis susiraukė ir atsakė, kad kunigių kerai kyta per ceremonijas, joms panorėjus, jie gali būti net mirtini. Per Žiemos saulėgrįžą stebėjau Jantę, tikėdamasi išvelgti kokių nors ženklų. Mačiau, kad ji atsistoja taip, jog kylanti saulė užlietų iškeltas rankas. Tačiau nepastebėjau jokio nuo jos sklindančio galios raibulio.

Nežinau, ko iš tikrųjų tikėjau iš Jantės – vienos iš dvylikos Aukštųjų kunigių, vadovujančių savo seserims visame Pritiane. Kai Tamlinas pranešė, kad griūvančiame šventyklų komplekse mūsų žemėse netrukus apsigyvens ir ims tvarkytis sena draugė, prisiminusi tarp mirtingųjų klaidžiojusias legendas, pamaniau, kad ji bus sena, tyli ir laikysis celibato. Jau kitą rytą Jantė įskriejo į mūsų namus. Mano įsivaizdavimas akimirksniu išgaravo. Ypač apie celibatą.

Kunigėms galima tuoktis, gimdyti vaikus ir smagintis vos užsigėidus. Kaip aiškino Jantė, numaldyti instinktus būtų negarbė Katilo dovanotam vaisingumui, prigimtiniams moteriškiems gyvybės dovanojimo kerams.

Septyni Didieji Valdovai valdė Pritianą iš sostų, o dvylika Aukštųjų kunigių karaliavo prie altorių, jų vaikai buvo tokie pat galingi ir

gerbiami kaip bet kurio valdovo palikuonys. Jantė, jauniausia Aukštoji kunigė per tris šimtmečius, liko netekėjusi, bevaikė ir įpratusi smagintis su dailiausiais Pritiano vyrais.

Dažnai pagalvodavau, koks jausmas būti tokiai laisvai ir savimi pasitikinčiai.

Nesulaukusi atsakymo į švelnų priekaištą, Jantė paklausė:

- Kokios spalvos bus rožės? Baltos? Rausvos? Geltonos? Raudonos?
- Tik ne raudonos...

Labiau už viską negalėjau pakęsti šios spalvos. Amarantos plaukai, kraujas, kirčių žymės ant sumaitoto Klerės Bedok kūno, prismeigto prie Kalno sienos...

– Rusvos gražiai atrodytų žalumoje... Bet galbūt primintų Rudens Dvarą, – ji vėl pabarbeno pirštu.

– Pati rinkis, kokios spalvos nori.

Jei atvirai, tai tektų pripažinti, kad Jantė – mano ramstis. Bet ji savo noru rūpindavosi tuo, kuo aš neprisiversdavau.

Jantė kilstelėjo antakius.

Nors buvo Aukštoji kunigė, ji ir jos šeima išvengė po Kalnu patirtų siaubų, nes pabėgo. Jos tėvas, vienas iš stipriausių Tamolino sąjungininkų Pavasario Dvare ir kariaunos kapitonas, pajuto artėjančią nelaimę ir išsiuntė Jantę, jos motiną bei dvi jaunesnes seseris į Valahaną, vieną iš daugybės fejų teritorijų anapus vandenyno. Jos penkiasdešimt metų gyveno svetimame Dvare, kol pavergti jų žmonės buvo kankinami ir žudomi.

Ji nė sykio apie tai neužsiminė. O aš žinojau, kad klausti nedera.

– Kiekviena šių vestuvių detalė – žinutė ne vien Pritianui, bet ir visam pasauliui, – aiškino ji. Tyliai atsidusau. Viską žinojau – ji anksčiau buvo sakiusi. – Žinau, suknelė tau nepatinka...

Švelniai tariant. Negalėjau žiūrėti į tą jos išrinktą tiulio tortą. Kai būsimam vyrui parodžiau suknią, Tamlinas juokėsi, kol užkimo. Bet patikino, kad, nors suknelė ir juokinga, kunigė žino, ką daro.

Pasibaisėjau, kad pritaria man, bet stoja jos pusėn, tačiau... nutariau tam nešvaistyti jėgų.

Jantė toliau įtikinėjo mane:

– Bet ji sudaro teisingą įspūdį. Patikėk manimi, esu mačiusi daugybę dvarų ir žinau, ko reikia.

– Tikiu, – atsakiau ir ranka parodžiau popierius. – Tu čia viską supranti, o aš ne.

Ant Jantės riešų sudzingsėjo sidabras, toks panašus į Palaimintųjų vaikų apyrankes, segimas anapus Sienos. Kartais pasvarstydavau, ar tie pusgalviai nenusižiūrėjo nuo Aukštųjų kunigių, ar tokių nesąmonių neskleidė kokia kunigė kaip Jantė.

– Man tai irgi svarbi akimirka, – atsargiai pratarė, pasitaisydama karūnelę. Žydros akys pažvelgė į mane. – Mudvi tokios panašios – jaunos, neišmėgintos tarp šitų... vilkų. Esu dėkinga tau ir Tamlinui, kad leidote man vadovauti ceremonijai, kad pakvietėte dirbti šiame dvare, jam priklausyti. Kitos Aukštosios kunigės manęs nemėgsta, aš jų irgi, bet... – ji papurtė galvą, gobtuvas subangavo. – Kartu, – murmėjo ji, – visi trys sudarytume neprilygstamą draugiją. Keturi, jei priskaičiuotume Liusieną, – prunkštelėjo. – Nors jis ir nenori su manimi prasidėti.

Gudruolė.

Ji dažnai lyg netyčia apie jį prasitardavo, per renginius speisdavo į kampą, paliesdavo alkūnę ar petį. Jis nekreipdavo dėmesio. Praėjusią savaitę pagaliau Liusieno paklausiau apie Jantės dėmesį, o jis tik dėbtelėjo, tyliai prunkštelėjo ir nuėjo sau. Nusprendžiau, kad ji jam neabejinga.

Santuoka su Liusieniu būtų beveik tokia pat palanki kaip su Tamlinu: dešinioji Didžiojo Valdovo ranka ir kito Didžiojo Valdovo sūnus... Visi palikuonys būtų laukiami ir galingi.

– Juk žinai, kad jam... nelengva su moterimis, – ramiai pasakiau.

– Po mylimosios mirties jis leido laiką su *daugybe* moterų.

– Galbūt tu – kas kita, tik dar per anksti, – patraukiau pečiais, rinkdama žodžius. – Galbūt dėl to jis laikosi atstu.

Ji susimąstė, o aš meldžiausi, kad patikėtų mano pusiau melu. Jantė ambicinga, gudri, graži ir įžūli, bet manau, kad Liusienas jai neatleido ir tikriausiai niekada neatleis, kad paspruko nuo Amarantos valdžios. Kartais iš tikrųjų atrodydavo, kad mano draugas jai perkaš gerklę.

Pagaliau Jantė linktelėjo.

– Ar nors kiek lauki vestuvių?

Pasukiojau žiedą su smaragdu.

– Tai bus laimingiausia mano gyvenimo diena.

Kai Tamlinas pasipiršo, tikrai taip ir maniau. Kūkčiodama iš džiaugsmo, atsakiau *taip, tūkstantį kartų taip*. Mylėjausi su juo laukinių gėlių pievoje, kur ta proga mane nusivedė.

Jantė šyptelėjo.

– Sajungą laimina Katilas. Kad likai gyva po Kalnu, tai tik patvirtina.

Tada pastebėjau jos žvilgsnį į mano kairę ranką, į tatuiruotes.

Tatuiruotė jos kaktoje buvo vidurnakčio mėlio, pabrėžianti moteriškas sukneas, ryškius sidabro papuošalus. Priešingai nei brutali manoji.

– Galėtume užmauti tau pirštines, – atsainiai pasiūlė ji.

O tai irgi pasiųstų žinią – galbūt tam, kurį tikėjausi visai mane pamiršus.

– Pagalvosiu, – nežymiai šyptelėjau.

Norėjau pašokti ir išlėkti, Jantei dar neiššplevenus į savo maldos kambarį, Tamlino padovanotą grįžimo proga, vidudienį padėkoti Katilui už mūsų šalies išlaisvinimą, mano pergalę, užtikrintą Tamlino valdžią. Tačiau susitvardžiau.

Kartais dingtelėdavo mintis paprašyti pasimelsti ir už mane, kad vieną dieną pamilčiau sukneas, šventes ir nuraudusios gražutės nuotakos vaidmenį.

Jau gulėjau lovoje, kai į kambarį įėjo Tamlinas, tyliai lyg stirninas miške. Kilstelėjau galvą ir jau siekiau durklo, kurį laikiau ant lovos staliuko, bet pamačiau plačius pečius, koridoriaus šviesos nuauksintą įdegusią odą, šešėlio slepiamą veidą.

– Nemiegi? – pusbalsiu paklausė. Iš balso supratau, kad jis pavargęs. Po vakarienės sėdėjo darbo kambaryje, tvarkė šūsnį popierių, kurius ant jo stalo nutėškė Liusienas.

– Negalėjau užmigti, – atsakiau, stebėdama, kaip juda raumenys, jam einant į vonios kambarį. Jau valandą mėginu užmigti, bet vos užsimerkus kūnas sustingdavo, kambario sienos prislėgdavo. Netgi plačiai atlapojau langus, bet... Naktis bus ilga.

Atsilošiau ant pagalvių, klausydamasi iš vonios sklindančių monotoniškų garsų. Tamlinas turėjo ir savo kambarius, nes manė, kad man būtina asmeninė erdvė.

Bet kasnakt miegodavo čia. Dar nė sykio nebuvo jo lovoje. Ar ten atsidursiu vestuvių naktį? Meldžiausi, kad neimčiau blaškytis ir nepvemčiau patalų, nesupratusi, kur esu, nežinodama, ar tamsa amžina.

Gal dėl to jis kol kas nekėlė to klausimo.

Tamlinas išniro iš vonios kambario, nusimetė tuniką ir marškinius, o aš pasiremiau alkūnėmis ir žiūrėjau į jį, jis stabtelėjo prie lovos krašto.

Mano žvilgsnis nukrypo į stiprius, vikrius pirštus, atsegančius kelnes.

Tamlinas iš pasitenkinimo tyliai atsiduso, o aš prikandau apatinę lūpą. Nusimovė kelnes kartu su apatiniais, pasirodė galingas įnagis. Man užgniauzė kvapą, nužvelgiau raumeningą liemenį, krūtinę, o tada...

– Eikš čia, – ištarė taip šiurkščiai, kad vos supratau žodžius.

Nusiklojau, atidengdama jau nuogą kūną, o jis suaimanavo.

Man šliaužiant per lovą ir klaupiantis, jo veidą iškreipė žvėriškas alkis. Suėmiau delnais galvą ir jį pabučiavau.

Bučiuodamas Tamlinas man žvelgė į akis, aš glaudžiausi vis arčiau, tyliai suvaitojau, kai prisilietė prie pilvo.

Randuotos rankos glostė klubus, liemenį, paskui prispaudė, palenkė galvą, priimdamas bučinį. Liežuviu perbraukė per lūpas. Išsižiojau jį pasitikdama, o jis paniro imdamas mane, paženklindamas kaip savo.

Sudejavau, atlošiau galvą, kad lengviau pasiektų. Rankos suspaudė liemenį, paskui viena suėmė sėdmenis, kita nuslydo tarp mudviejų.

Štai akimirka, kai tik jis ir aš, niekas nebeskiria mūsų kūnų...

Liežuviu glamonėdamas gomurį, pirštu perbraukė *ten*, aš aiktelėjau ir išriečiau nugarą.

– Feire, – sukuždėjo jis, prigludęs lūpomis, mano vardą tardamas lyg maldą, karštesnę už visas Jantės kalbėtas Katilui tą tamsų Saulėgrįžos rytą.

Liežuvį vėl glostė gomurį, o kartu ir pirštas, įsmukęs į mane. Mano klubai lingavo, prašė dar, troško būti pripildyti jo. Jis vaitojo, virpindamas ir mane. Įkišo dar vieną pirštą.

Judėjau jo rankoje. Mano venas varstė žaibai, nieko pasaulyje nebeliko, tik jo pirštai, jo burna, jo kūnas. Delnas spaudė nervų gumulą man tarp šlaunų, sudejavau jo vardą ir pratrūkau.

Užvertusi galvą rijau vėsų nakties orą. Paskui jis švelniai, atsargiai, meiliai paguldė į lovą.

Išsitiesė virš manęs, nuleido galvą prie krūtinės ir vos dantimis sugriebė spenelį, suleidau nagus jam į nugarą, apglėbiau kojomis, o jis įsitaisė tarp jų. Štai ko man reikia!

Jis stabtelėjo, pasikėlė virpančiomis rankomis.

– Meldžiu, – aikčiojau.

Jis lūpomis prisilietė prie kaklo, smakro, lūpų.

– Tamlinai... – maldavau. Jis delnu suėmė krūtį, nykščiu perbraukė per spenelį. Aiktelėjau, o jis galingu dūriu smigo į mane.

Akimirką manęs neliko.

Paskui susiliegame, dvi širdys plakė lyg viena. Pažadėjau sau, kad taip bus visada. Jis keliais coliais išniro, nugaros raumenys įsitempė, tada vėl smigo į mane. Ir vėl.

Tamlinui judant, vis byrėjau į gabalėlius, o jis kartojo mano vardą ir kad mane myli. Kai gyslose vėl sužaibavo, kai vaitodama ištariau jo vardą, jis irgi baigė. Glaudžiau jį prie savęs su kiekviena virpulio banga, maloniai užgriūta jo svorio, jusdama odą ir jėgą.

Kurį laiką buvo girdėti tik pridusęs mudviejų alsavimas.

Pagaliau išniro, bet nuo manęs nepasitraukė. Išsitiesė ant šono, pasirėmęs kumščiu, ir ėmė svajingai vedžioti ratus man ant pilvo ir palei krūtis.

– Atsiprašau, kad buvau toks šiurkštus, – sumurmėjo.

– Nieko tokio, – sukuždėjau. – Viską suprantu...

Ne melas, bet ir ne visai tiesa.

Jis pirštais kepštelėjo žemiau, ėmė sukti aplink bambą.

– Tu... man viskas, – kimiai pratarė. – Man svarbu, kad tau nieko nenutiktų. Turiu žinoti, kad niekas tavęs nepalies ir nenuskriaus.

– Žinau, – pirštai nuslydo žemiau. Nurijau seilę ir pakartojau. – Žinau, – nubraukiau plaukus jam nuo veido. – Bet tu? Kas saugo tave?

Tamlinas kietai susičiupė. Grįžus galioms, jam niekieno apsaugos nebereikia. Beveik regėjau, kaip pasišiaušė nematoma kukštera – ne prieš mane, bet nuo minties, kad vos prieš kelis mėnesius buvo priverstas šokti pagal Amarantos dūdelę, kad iš galios tebuvo likusi menka srovelė, palyginti su dabar šniokščiančiu kriokliu. Jis giliai atsiduso ir pasilenkė pabučiuoti mano širdies, tiesiai tarp krūtų. Tokio atsakymo pakako.

– Netrukus, – kuždėjo jis, ir pirštai vėl nuslydo liemeniu. Kone sudejavau. – Netrukus būsi mano žmona, ir viskas bus gerai. Viską pamiršime.

Išriečiau nugarą, kviesdama jo ranką žemiau, o jis šiurkščiai sukikeno. Pirštai pakluso bežodžiam mano nurodymui, ir per juos nė pati savęs negirdėjau:

– Kaip tada mane vadins?

Jis perbraukė per bamba, pasilenkė, burna įtraukė krūtis smaigali.
 – Mmm? – numykė jis, ir nuo virpesio ties speneliu net ėmiau rangytis.

– Ar mane vadins tiesiog Tamlino žmona? Ar turėsiu... titulą?

Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į mane.

– Nori turėti titulą?

Man nespėjus atsakyti, sukando krūtį, tada ją palaižė, o pirštai galų gale niurktelejo man tarp kojų. Jis lėtai, erzindamas glamonėjo.

– Ne, – aikčiojau, – bet nenoriu, kad žmonės... – kad mane Kati-
 las nuplikytų, jo *pirštai*, – nežinau, ar bus jauku, jei vadins Didžiąja
 Valdove.

Pirštai vėl nuslydo į mane, ir jis patenkintas suurzgė, pajutęs drėgmę man tarp šlaunų.

– Nevadins, – sukuždėjo, prigludęs prie manęs, vėl įsitaisydamas viršuje ir šliuoždamas manimi, visą nužerdamas bučiniais. – Nėra jokios Didžiosios Valdovės.

Jis suėmė šlaunis, ketindamas plačiai išskėsti, priartėjo burna ir...

– Kaip suprasti, nėra Didžiosios Valdovės?

Kaitra, jo prisilietimai – viskas kažkur dingo.

Jis pakėlė akis nuo *ten*, o aš vos neišsiliejau. Bet tai, ką jis pasakė, ką turėjo galvoje... Jis pabučiavo vidinę šlaunies pusę.

– Didieji Valdovai veda, turi sugulovių, bet niekada nėra buvę Didžiosios Valdovės.

– O Liusieno motina?..

– Ji – Rudens Dvaro Valdovė. Ne Didžioji Valdovė. Ir tu būsi Pava-
 sario Dvaro Valdovė. Į tave kreipsis taip kaip į ją. Gerbs taip, kaip gerbia
 ją. – Jis vėl nuleido akis ten, kas buvo vos už kelių colių jam nuo burnos.

– Tai Liusieno...

– Dabar nenoriu iš tavo lūpų girdėti kito vyro vardo, – suurzgė jis ir burna nusileido prie manęs.

Vos jo liežuviui krustelėjus, nustojau ginčytis.